

šího jmění pozůstalostního, zejména i ohledně hypotekární pohledávky, vtělené na nemovitostech žalobců, a může dědička Emilie S-ová platně býti žalována o vydání výmazné kvitance na pohledávku tu, byť i řízení pozůstalostní dle § 179 nesp. řiz. ohledně této pohledávky dosud skončeno nebylo. Nebylo by ani správným, aby ohledně nově vyskytnuvšího se jmění byla žalována pozůstalost Alžběty S-ové, neboť pozůstalost lze žalovati jen po tu dobu, dokud není odevzdána (§§ 550, 812 a 821 obč. zák. a judikát čís. 84). Jest tedy Emilie S-ová k této žalobě pasivně legitimována, to tím spíše, když se její otec Jan S. práva dědického vzdal a to nejen při původním projednání pozůstalosti, nýbrž i poznovu při projednávání ohledně nově objeveného jmění pozůstalostního (§ 538 obč. zák.). Pozdější jeho dědická přihláška nemůže již zmařiti účinek platného vzdání se dědického práva.

Čís. 1977.

Za trvání nájemního poměru nemůže pronajímatel nastupovati žalobou o vyklizení přímo proti podnájemníku.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922. Rv I 1276/22.)

Žaloba, již domáhala se pronajímatelka za trvání nájemního poměru na podnájemníku vyklizení místností, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c e, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání, uplatňující dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., není odůvodněno. Ze spisů jest zřejmo, že žalobkyně před podáním žaloby, o niž jde, podala 3. března 1922 žalobu na svého nájemníka, by vyklidil sporné místnosti a je odevzdal žalobkyni. Rozsudkem okresního soudu ve V. ze dne 25. dubna 1922, byla tato žaloba zamítnuta, načež žalobkyně po vydání zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. o ochraně nájemníků podala žádost o povolení k výpovědi proto, že nájemník bez jejího svolení dal část sporných místností do podnájmu nynějším žalovanému. Žádostí této vyhověla prvá stolice 20. července a druhá stolice 5. srpna 1922, při čemž bylo vysloveno, že nájem se skončí dne 11. listopadu 1922. Žalobkyně tedy ani v době podání žaloby, o niž jde, t. j. 13. března 1922, ani v době vydání rozsudku prvé stolice t. j. 27. června 1922 nebyla oprávněna, nakládati se spornými místnostmi, ani požadovati od nájemníka, by jí je odevzdal, tím méně má žalobní nárok vůči žalovanému, s kterým není v žádném právním poměru. Teprve po ukončení nájemní smlouvy bude žalobkyně oprávněna, podati žádost o povolení exekuce nejen proti nájemníku, nýbrž podle § 568 c. ř. s. i proti podnájemníku. Před uplynutím výpovědní lhůty jest k vládě nad místnostmi dle §§ 1096 a 1098 obč. zák. výlučně oprávněn dosavadní nájemník a nikoli žalobkyně, která přehlíží, že okolnost, že její nájemník dal bez jejího svolení část sporných místností do podnájmu žalovanému, není sama o sobě zrušovacím důvodem ve smyslu § 1118 obč. zák. a § 3 zákona o ochraně nájemníků. Žalobkyně ani netvrdila okolností, v těchto paragrafech uvedených. Přes to,

že nájemník jednal proti vůli žalobkyně, nenabyla tato ani s hlediska §§ 345 a násl. obč. zák. práva, po dobu nájemního poměru žádati od podnájemníka, by jí místnosti odevzdal, jelikož tato žádost porušuje práva zaručená nájemníku §§y 1096 i 1098 obč. zák. Za tohoto stavu věci jest lhostejno, zda podnájemní smlouva je po právu a zda věděl žalovaný o zákazu podnájemu čili nic. Nehledíc k tomu, předpokládá § 1 odstavec druhý čís. 4 zákona o ochraně nájemníků platnou podnájemní smlouvu a žalobkyně odporuje sama svému právnímu stanovisku, jež zaujala ve výpovědní záležitosti tvrdíc, že podnájemní smlouva není po právu.

Čís. 1978.

Poměr úředníků měst se zvláštním statutem jest poměrem veřejno-právním. Jest tu obdobně použiti § 40 zák. ze dne 23. června 1919, čís. 443 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R II 397/22.)

Na městě Brnu domáhala se bývalá jeho úřednice žalobou odbytného dle § 93 služební pragmatiky. Procesní soud první stolice rozhodl o žalobě věcně, odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. **Důvody:** Jde tu o spor ze služebního poměru obecního úředníka pokud se týče o spor jeho o výslužné, — odbytné není svou podstatou a povahou ničím jiným než druhem odpočívného — a takové spory podle ustanovení § 40 zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n. nepatří na pořad práva, nýbrž na stolice samosprávné. Napadený rozsudek trpí tedy zmatečností § 477 čís. 6 c. ř. s. a bylo jej i s předchozím řízením po rozumu § 478 odstavec 1 (§ 494 c. ř. s.) jako zmatečné zrušiti a žalobu zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Obě strany dovolávají se ve svých rekursech ustanovení § 44 zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n., tvrdíce, že ustanovení tohoto zákona nevztahují se na úředníky statutárních obcí a tedy neplatí pro ně ani předpis § 40 o příslušnosti pro spory ze služebních poměrů úředníků obecních. Poněvadž, jak nesporno a u soudu známo, zemské hlavní město Brno je městem se zvláštním statutem, nelze prý se dovolávati ustanovení § 40 cit. zák. prozat. obec. řád pro zemské hlavní město Brno ze dne 6. července 1850, čís. 126 z. zák. Všeobecným zněním § 44 cit. zák. není však ještě rozřešena otázka příslušnosti pro spory ze služebního poměru úředníkův obci statutárních a úředníků města Brna zvlášť. naopak zůstává otázka ta otevřenou, tím spíše, když ani ve statutu města Brna, ani ve služební pragmatice pro úředníky, praktikanty a aspiranty městských podniků zemského hlavního města Brna ze dne 12. května 1914 není předpisu, který by příslušnost tu upravoval. Před působností zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n. a zákona z téhož dne čís. 444 sb. z. a n., upravujících služební poměry úředníkův obecních